

A detailed illustration of a young girl with dark hair in pigtails, freckles, and green eyes. She is wearing a purple collar and a floral dress. The background is a soft blue with faint floral patterns. The entire cover is framed by ornate, swirling vine borders. Various flowers, including pink daisies, yellow bellflowers, and small pink blossoms, are scattered around the girl's face and hair.

Marcus Raffel

FLORA

BRIMBLOVÁ

a stratená jar

Stačí jediná kvapka atramentu,
aby sa otvorili nové svety.

FLORA
BRIMBLOVÁ
a stratená jar

Marcus Raffer:

FLORA BRIMBLOVÁ

a stratená jar

Fortuna
Junior

Original title: Marcus Raffen: FLORA BRIMBLE UND DER VERLORENE FRÜHLING

Illustrations: Maximilian Meinzold

Copyright © 2026 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Translation © Barbora Al Zafari, 2026

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2026

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

FORTUNA LIBRI, a. s.

Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava

fortuna@fortuna.sk

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Martina Šebeková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

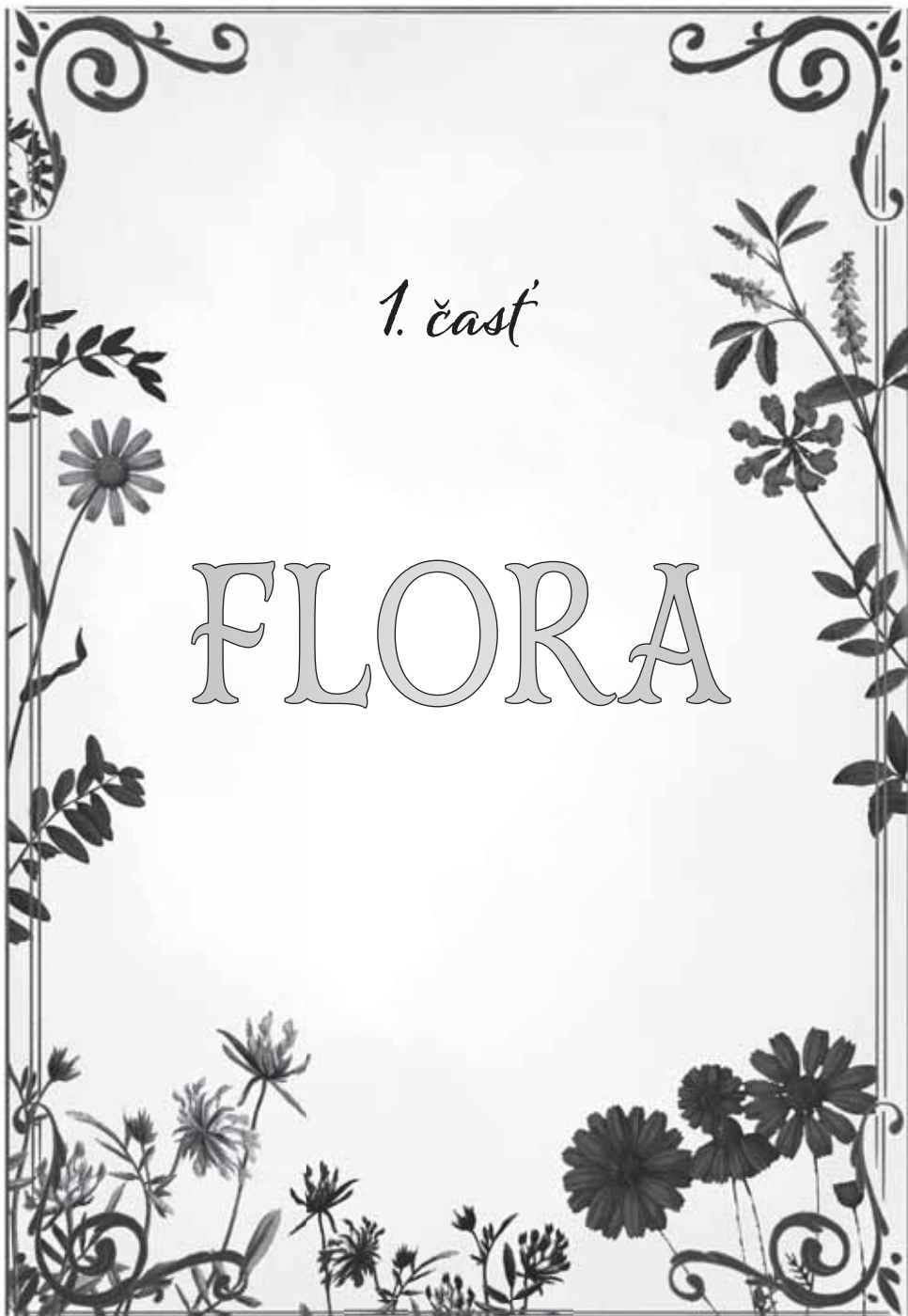
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0681-8

Pre Meike

1. část

FLORA

1. KAPITOLA

Všetko najhoršie, Flora

Nazvať Floru Brimblovú veselou dievčinou by bolo dosť prehnané. A kto by chcel začať knihu prehánaním, najmä keď udalosti v nasledujúcich kapitolách budú už aj tak dosť neuveriteľné. Sľubujem! Takže si zapamätajme, že naša Flora nikdy nebola žiadnym veselým slniečkom. Bola skôr ako daždivý deň. No nie taký, pri ktorom leje ako z krhly. Veru nie. Skôr ako jemné mrholenie, ktoré vám drzo štekľí nos.

A pršalo teda poriadne! Presne ako zo spomenutej krhly, navyše bolo chladno a fúkalo. To Flore vôbec nepridalo na jej vždy utrápenej nálade.

A pritom mohlo byť všetko také krásne. Náš príbeh sa totiž odohrával v Rye, malej, priam rozprávkovvej

rybárskej dedinke na južnom pobreží Anglicka, kde vietor voňal po soli, pretože prichádzal od mora.

Vo svete plnom hrazdených domov, visiacich mužských a dláždených ulíc. Všetko mohlo byť naozaj ako z rozprávky, keby tie časy neboli také zvláštne. Bol totiž prvý máj. Florine narodeniny. Za normálnych okolností by v slnkom zaliatej dedine švitorili vtáky a obloha by bola taká široká a modrá ako more. V ten rok však zima odmietala ustúpiť jari. Zahryzla sa do krajiny ako starý pes, ktorý nechce pustiť svoju kosť. Preto stromy ešte nemali listy, nikde nekvitla ani jedna kvetinka a jedinými vtákmi boli havrany. Smutní ľudia sa oddávali pochmúrnym myšlienkam a pýtali sa sami seba, či to temné obdobie niekedy pominie.

Aj vo Florinej hlave sa točili tie neblahé myšlienky, až kým ich nakoniec nevyplašilo veselé zacinkanie. Bol to zvonček na dverách obchodíka na Západnej ulici, do ktorého Flora práve vošla. Nad malou výkladnou skriňou bolo starým písmom napísané Arthur Wiggins a vedľa toho: Predajca papierenského tovaru.

Vo chvíli, keď sa Flora z búrky a dažďa vnorila do dusnej polotmy, ju privítal drsný hlas.

„Podťe ďalej a vitajte v našom obchode, Wigginsov atrament skrátka musíte mať!“

Ten hlas nepatril majiteľovi obchodu, ale jeho papagájovi, ktorý sedel na jednej z políc a so záujmom si Floru prezeral.

„Ahoj, Charles,“ s úsmevom pozdravila vtáka Flora.

„Ahoj, Flora,“ ozvala sa odpoveď.

Nie však od Charlesa, ale od Arthura Wigginsa, starého muža s niklovými okuliarmi. Práve štúral do rašelinového ohňa, ktorý praskal v prastarom kozube a spôsoboval, že ťažké drevené obloženie stien žiarilo ako jantár.

Flora dychtivo nasávala teplo, akoby pochádzalo zo slnečných lúčov, ktoré jej už tak veľmi chýbali. Ako sme spomínali, v ten deň mala Flora narodeniny, svoje trináste. Jej otec ležal chorý v posteli, a preto jej nemohol kúpiť darček. Namiesto toho jej dal nejaké peniaze, ale keďže Brimblovcí boli chudobní, nebolo ich veľa. Flore to neprekážalo. Mala len jedno želanie. A to sa nachádzalo tu, v staromódnom papiernictve Arthura Wigginsa.

Treba vedieť, že Flora rada písala príbehy. No už veľmi skoro si všimla, že sa jej to darí len za dvoch

podmienok. Potrebovala na to staré plniace pero svojej matky a atrament od Arthura Wigginsa. Atrament bol skutočne ručne robený, a to podľa tajnej receptúry, ktorá sa odovzdávala z generácie na generáciu. Ingredienciami boli napríklad žiarivo žltá farba slnka, tmná tma noci či jagavé trblietanie hviezd. Ako Wiggins všetky tie zložky získaval, zostane asi navždy jeho tajomstvom alebo ním možno raz naplní celú knihu.

„Atlantická modrá?“ poznamenal starý Wiggins s úsmevom. Oči za jeho niklovými okuliarmi priateľsky zažiarili, lebo vedel, že jeho atrament je u Flory v tých najlepších rukách. Wiggins bol jeden z mála ľudí, ktorí tušili, že Flora je výnimočná osôbka. Hoci v tej chvíli to tak rozhodne nevyzeralo. Pred majiteľom obchodu totiž stála trinásťročná dievčina oblečená ako na pohreb, celá premočená a s dlhými čiernymi vlasmi rozstrapatenými vetrom.

„Atlantická modrá, atlantická modrá,“ zaškriekal papagáj rozrušene. „V tvojom veku by si už mohla skúsiť aj nejakú inú farbu!“

„Atlantická modrá,“ potvrdila Flora so smiechom a položila na pult zväzok vlhkých librových bankoviek. Veľa peňazí za pár kvapiek atramentu, ale keď

si človek uvedomil, aké úžasné príbehy v tej tajomnej modrej farbe driemali, tá suma bola priam smiešna. Wiggins sa otočil k starej polici, na ktorej stáli malé fľaštičky so všetkými možnými druhmi atramentu. Čerešňová červená na ľúbostné listy, sýta, priam horúca hnedá na výdatné kuchárske recepty alebo nebeská čerň na hlboké myšlienky. „Kde len je tá atlantická modrá?“ mrmlal si sám pre seba.

Charles okamžite priletel a posadil sa mu na plece. „Atlantická modrá je, ak sa natiahneš, hore vľavo úplne vzadu v rohu!“ zaškriekal.

„Á, samozrejme,“ zahundral starec a z police vybral malú fľaštičku s nápisom Atlantická modrá. Z čoho tú atramentovú farbu vyrábal, bolo, ako sme už spomínali, jeho tajomstvom. Prezradíme tu len jedno – musel sa kvôli tomu ponoriť veľmi hlboko.

Flora sledovala papagája, ktorý pre zmenu poletoval krížom-krážom po malom obchode. Samozrejme, vedela, že tá vec s hľadaním atramentu je len trik, ktorý ho naučil Wiggins. Nebola si však úplne istá.

Starý pán postavil fľaštičku s atramentom pred Floru a tá ju schmatla do rúk ako vysmädnutý človek, ktorý siaha po pohári vody. Nakoniec sa obaja na

rozlúčku bez slov usmiali ako starí priatelia a Flora sa pobrala k dverám.

Len Charles opäť nedokázal držať jazyk za zubami, keď pristál na policičke vedľa dverí: „Myslíš si, že nemám právo hovoriť? Akoby som bol len obyčajný papagáj?!“

„Ale ty si papagáj!“ opravila ho Flora.

„A ty nie si obyčajné dievča, moja milá, lebo tvoje meno je Flora Brimblová,“ zaškriekal farebný vták a elegantne sa jej uklonil.

Flora sa zachichotala. Koľko času asi Wiggins potreboval, aby Charlesa naučil tie slová? Okrem atramentu to bol dnes minimálne druhý najkrajší narodeninový darček.

Dievča s rozstrapatenými vlasmi vyšlo von do sivého dňa. Keby sa nejaký turista napriek mizernému počasiu túlal po Západnej ulici, videl by len to, že Flora vybehla z obchodu, ktorý bol už od nepamäti prázdny, pretože v ňom vraj strašilo. Ako sme už naznačili, v Rye bežal čas inak, najmä keď bola Flora nablízku. Lebo ona v skutočnosti nebola normálne dievča, hoci o tom, samozrejme, ešte netušila. Pre ňu sa za zakaleným sklom výkladu nachádzal obchod starého Wigginsa.

A ten tam stál už odjakživa. Ako dôkaz držala v ruke fľaštičku, v ktorej sa atrament leskol tak zvláštne, akoby bol živý.

Vďaka atramentu a príbehom v ňom mohla už čoskoro zabudnúť na všetko, čo ju ťažilo. A bolo toho, žiaľ, veľa. Flora žila so svojím otcom v rozpadajúcom sa dome na okraji dediny. Jej otec bol rybár, no nie príliš dobrý. Ostatní muži vedeli čítať more ako knihu. Ale tam, kde oni v hĺbke tušili bohaté húfy rýb, videl Florin otec len vodu. Svoju matku Flora nikdy nepoznala, hneď po jej narodení jednoducho zmizla. K tomu všetkému sa ešte pridala tá jar, ktorá si naozaj nezaslúžila svoje pomenovanie. Nielenže pršalo od rána do večera, ale bolo aj ukrutne chladno a obloha bola väčšinou sivá a ťažká ako olovo. Žiaden vták nespieval a zem páchla hnilobou a plesňou, akoby sa celá krajina premenila na cintorín.

O to dôležitejšie boli teraz Florine príbehy. V nich hrala hlavnú úlohu Harriet. Aj tá mala trinásť rokov. Všetko na nej bolo vymyslené, a predsa sa tá dievčina s ohnivočervenými vlasmi stala Florinou najlepšou priateľkou. Zároveň predstavovala jej úplný protiklad. Žila v krásnom dome, všetci ju mali radi a na každý

problém vedela nájsť riešenie. Harriet bola ako jar, veselá, bezstarostná a slobodná. Na Florinej polici sa v mnohých malých zošitoch kopili jej dobrodružstvá. Harriet obývala fantazijný svet plný víl, škriatkov a skrytých pokladov. Neexistovali v ňom žiadne problémy a po sivých mrakoch sa vždy ukázalo slnko.

Floru náhle vytrhol z myšlienok protivný hlas.

„Flora Brimblová je obyčajná spodina,
jej rodičia priviedli na svet podivína,
chudobná a hlúpa je vám skrátka,
opustila ju aj vlastná matka.“

Hlas patrilo Georgeovi, ktorý chodil s Florou do triedy a s obľubou šikanoval svojich spolužiakov. V hustej hmle toho dňa znel jeho protivný hlas ešte krutejšie než zvyčajne. Flora zovrela fľaštičku s atramentom v dlani a bežala ďalej. Odbočila na Morskú ulicu, ktorá sa na jar romanticky vinula dedinou ako v rozprávke. Zamilované páry sa tam rady prechádzali a šepkali si do ucha tajomstvá. V tej chvíli však bola ulica len sivým tieňom a zo všetkých smerov sa ozýval zlomyselný smiech.

„Flora Brimblová je obyčajná spodina...“

Tých pár dospelých, ktorí sa pohybovali po ulici, bolo zjavne zaujatých vlastnými pochmúrnymi myšlienkami a nevšimli si ju. Ako sa mohla na hlavnej ulici dediny cítiť taká osamelá?

„Veru je to tak, nikto nemá Floru rád.“

Nakoniec toho mala dosť. Prudko sa zastavila a obrátila sa k svojmu prenasledovateľovi. „Nezdá sa ti to už hlúpe?“ zakričala naňho.

Zízal na ňu. Ako sa Flora opovažuje postaviť sa mu?

„Povedala si práve, že som hlúpy?“ zahučal. „Vyzerá to tak, že tu niekto chce poriadnu nakladačku!“ Jeho hlas neznal v čoraz hustejšej hmle tlmene, skôr hlasnejšie. „Čo to tam máš?“ zaujímal sa.

A skôr než sa Flora nazdala, chytil jej päst a pokúsil sa ju otvoriť. No Flora nepustila. Radšej by prijala výprask, ako by prišla o svoj poklad. Napriek tomu to nepomohlo. George jej tak bezohľadne vykrúcal prsty, že cítila bolesť v celom tele. Nech robila, čo robila, nedokázala sa vymaniť z jeho drvivého zovretia. George

ďalej vytrvalo ťahal, od námahy sa mu úsmev na tvári zmenil na zlostnú grimasu. Keď sa bolesť stala neznesiteľnou, Flora napokon fľaštičku pustila.

„Je to len atrament,“ sklamane skonštatoval jej učiteľ.

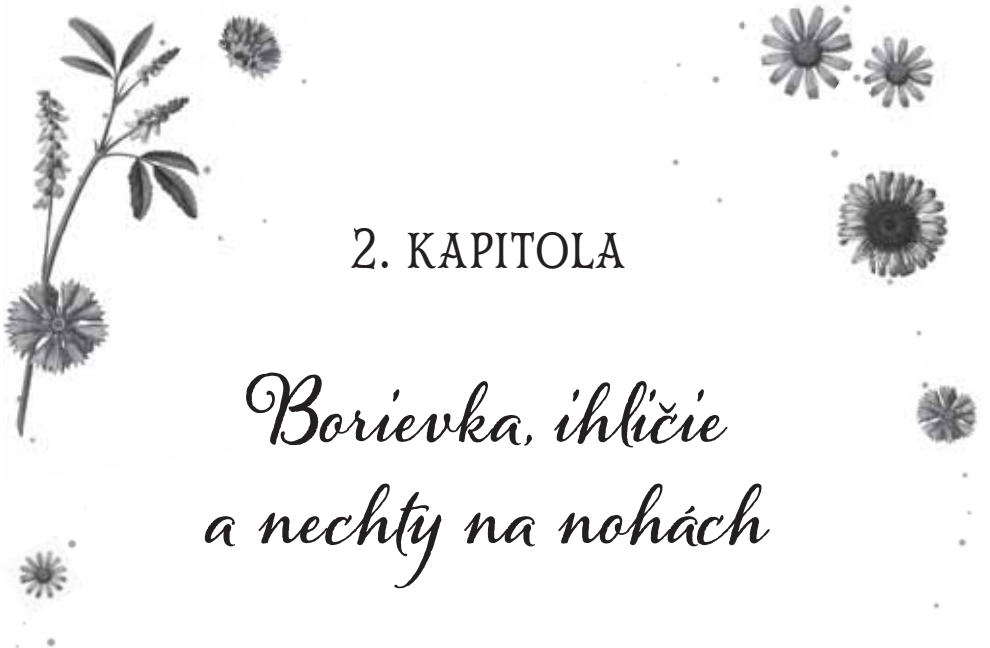
„Vráť mi ho!“ lapala po dychu Flora a masírovala si boľavé prsty.

George sa na ňu vyzývavo pozrel, hmla ho obklopovala ako duch, ktorý mu šepkal nekalé myšlienky. „Ako by som mohol odmietnuť prosbu dámy,“ zašepelil po chvíli zlomyselne. Ale namiesto toho, aby jej atrament vrátil, nenáhľivo vytiahol zátku z fľaštičky.

„Nie!“ zvolala Flora vydesene.

Jej výkrik sa spojil s revom vetra a niesol sa s ním celou dedinou. Nikto si to však nevšímal. Nik nezabránil Georgeovi, aby pomaly nevyliat obsah fľaštičky Flore na hlavu. Atrament bol ešte teplý od Floriných rúk a na dotyk pripomínal krv, keď jej stekal po čele a lícach. Najprv sa zmiešal s dažďom, potom so slzami a napokon stiekol v tenkých pramienkoch až na dlažbu, kde sa zmenil na modrý potôčik, ktorý si pomedzi kamienky cikcakovito hľadal cestu do ničoty. Flora na ten výjav len smutne hľadela a myslela na všetky príbehy, ktoré odnášal do zabudnutia.

2. KAPITOLA

Borievka, ihličie a nechty na nohách

Bola jar, ako vlastne vždy v Harrietinom svete, ale ten deň bol obzvlášť jarný. Svieži a jasný, s teplým vánkom, so spevom vtákov a včielkami, ktoré usilovne bzučali a lietali z kvetu na kvet. Deň príliš krásny na to, aby v ňom zažila nejaké dobrodružstvo. Navyše bol prvý máj, Harrietine narodeniny...

Poslednú vetu Flora skôr vyškrabala do papiera, ako napísala. Potom sa zastavila, povzdychla si a pozrela na plniace pero, ktoré jej zanechala matka. Bolo vyrobené z ružového dreva a na vrchu malo koliesko v tvare malej

studničky. Keď sa ním potočilo, dal sa ním nasávať atrament. Na tom malom umeleckom diele však bolo naozaj zázračné samotné pero – strieborná spleť kvetov, úponkov a listov, medzi ktorými atrament vytekal na papier a menil sa na príbehy. Bohužiaľ, Flore sa atrament práve minul. A po incidente na Morskej ulici sa asi tak skoro žiadny nový neobjaví, a teda nenapíše ani žiadne príbehy. Bez jari v Harrietinom svete uviazla Flora definitívne vo svojej nekonečnej zime. V dome, ktorý si svoje pomenovanie už dávno nezaslúžil. Bol toľkokrát obitý doskami a latami, že pripomínal skôr vrak lode vyplavený na breh. Žiaľ, opravy boli proti divokému pobrežnému počasiu takmer bezmocné. Keď fúkal vietor, dom vydával zvuky ako zbor rozladených flaut.

Aj v tej chvíli hrala búrka na dome melódiu, ktorá bola ešte krivšia než strecha, steny a podlaha. K tomu sa už pár dní pridával chrapľavý kašeľ jej otca.

„Neboj sa, určite to čoskoro prejde. Zajtra budem zase na nohách,“ uisťoval ju, zatiaľ čo lapal po dychu ako topiaci sa.

Ležal s horúčkou v posteli, prikrývky rozhádzané po nepokojných nociach. V kozube blikali posledné zvyšky ohňa, už skôr popola ako uhlíkov.

Flora vedela, že otec sa ju svojimi slovami snaží len utešiť. Ochorel a nešlo len o obyčajný kašeľ. Jej otec nebol taký otužilý rybár ako ostatní v dedine. Nebol to muž, ktorý by v búrke a krupobití vzdoroval vlnám a drsnými rukami vyťahoval siete. Sam bol ako Flora. Mal radšej príbehy o mori ako samotné more. Proste žiaden rodený rybár. A teraz ležal s horúčkou v posteli a jedol riedku zemiakovú polievku, ktorú mu Flora uvarila. Obaja vedeli, že v tomto stave nezarobí žiadne peniaze. A že sa im čoskoro minú zásoby a pomoc od ostatných obyvateľov dediny nemôžu očakávať. Napriek tomu sa Flora nechcela vzdať nádeje. Určite by stačil jediný lúč jarného slnka, aby vrátil otcovi životnú silu a zahnal chorobu. Tie temné časy sa predsa museli niekedy skončiť!

„Je mi ľúto, že nie sme ako ostatní v dedine,“ zakašľal otec náhle do podivného ticha, ktoré zanechal vietor, keď práve nehučal. „Našu rodinu vždy tvorili čudní ľudia,“ dodal a potom sa s námahou zasmial.

„Okrem dedka a teba som nikoho iného nepoznala,“ poznamenala Flora, neistá, či by to vôbec chcela.

„Pochádzame z rodu cirkusantov – lanových akrobatov, žonglérov s ohňom, kočovníkov,“ vyhlásil otec s istou hrdosťou.

„Viem. Nikde nie sme doma, všetci na nás hľadia podozrievavo a viac než raz nás vyhnali z dediny,“ dodala Flora, vzala misku z otcových rúk a odložila ju nabok.

Sam prikývol. „Chcel som, aby si mala lepší život. Preto som sa stal rybárom.“

Znova sa ozval rev vetra a dom mu odpovedal svojou rozladenou melódiou.

„A nikdy mi nechceš rozprávať o mojej mame,“ skúsila Flora po chvíli prehlušiť pieseň ľadového vzduchu.

Otec sa na ňu ustarostene zahľadel. Za normálnych okolností vždy našiel spôsob, ako zmeniť tému, ale odrazu bol na to príliš slabý. Alebo si pomaly uvedomoval, že Flora má právo vedieť pravdu. Hoci aj len malú časť z nej.

„Opustila nás krátko po tvojom narodení,“ zachrčal, zatiaľ čo dom zavyl, akoby aj jemu bola tá téma nepríjemná.

„To si mi už hovoril,“ zastavila ho Flora. „Chcem o nej vedieť viac. Aká bola?“

„Bola to veľmi výnimočná žena. Prišla zďaleka,“ pustil sa rozprávať otec, zatiaľ čo oči mu zablúdili do minulosti.

